

สิงคโปร์ภายใต้ โกะ จัก ตง: การดำรงอยู่และผ่อนคลายของการเมือง แบบอำนาจนิยม*

Singapore under Goh Chok Tong: Existence and Relaxation of Authoritarian Rule

^{1*}กอบปรักุศล นิละไพจิตร และ ²วาทัญญู ใจบริสุทธิ

^{1*}Korkkusol Neelapaichit, and ²Watunyu Jaiborisudhi

**Corresponding author*

สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Institute of East Asian Studies, Thammasat University, Thailand

E-mail: ^{1*}korkkusol@asia.tu.ac.th, ²watunyu1979@hotmail.com

Received February 7, 2025; Revised March 5, 2025; Accepted April 2, 2025

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำรงอยู่และผ่อนคลายของการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี โกะ จัก ตง รวมถึงเพื่อวิเคราะห์และอธิบายพลวัตของระบบอำนาจนิยมของสิงคโปร์ในช่วงการเปลี่ยนผ่านผู้นำประเทศ โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีวิจัยเอกสารที่ได้รวบรวมและศึกษาเอกสาร ทั้งชั้นปฐมภูมิและชั้นทุติยภูมิ บนหลักเกณฑ์อันประกอบไปด้วย ความจริง ความถูกต้องน่าเชื่อถือ การเป็นตัวแทนและความหมาย จากนั้นจึงนำข้อมูลไปวิเคราะห์เพื่อนำเสนอในรูปแบบการอภิปรายภายใต้กรอบแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยม ของ Juan Linz ในการศึกษาถึงลักษณะความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ ผลการวิจัยพบว่า การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยม โกะ จัก ตง ได้ดำเนินแนวทางการบริหารและการกำหนดนโยบายที่มีการปรึกษาหารือมากยิ่งขึ้น เมื่อเทียบกับสมัยของนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู ด้วยบุคลิกและฐานคติที่มีลักษณะผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยม ส่งผลให้การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง และการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง มีการผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยมลง จากแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยมของ Juan Linz ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์การผ่อนคลายและการดำรงอยู่ของการเมืองแบบอำนาจนิยมของ โกะ จัก ตง ผู้วิจัยได้พบถึงองค์ความรู้ใหม่ที่เรียกว่า กรอบการวิเคราะห์การเมือง

* ได้รับทุนสนับสนุนจากสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567

แบบกึ่งอำนาจนิยมอันมีตัวชี้วัด ได้แก่ 1) การเมืองภายใต้ผู้นำแบบผ่อนปรน 2) การผ่อนคลายวิธีการแบบอำนาจนิยม และ 3) การดำรงเป้าหมายแบบอำนาจนิยม

คำสำคัญ: ลี กวน ยู; โก๊ะ จ๊ก ตง; สิงคโปร์; อำนาจนิยม; พรรคกิจประชาชน

Abstract

This research aimed to study the existence and relaxation of the authoritarian regime under former Prime Minister Goh Chok Tong as well as analyze the dynamics of authoritarianism in Singapore during the transition period. The qualitative research relied on documentary research covering both primary and secondary sources based on four main criteria, including authenticity, credibility, representativeness, and meaning. It adopted a concept of authoritarianism coined by the political scientist Juan Linz in explaining characteristics of authoritarianism in Singapore. The research results found that Goh Chok Tong adopted a more compromising and consultative style of governance due to his personality and perception. These changes led to a relaxation of the limited political pluralism and restricted political mobilization in Singapore. Based on Linz's concept and the findings, researchers also found a new body of knowledge that was "an analytical framework of semi-authoritarian politics," consisting of three indicators: 1) politics under a leader with a relaxing style; 2) the relaxation of authoritarian practice; and 3) the maintenance of authoritarian aims.

Keywords: Lee Kuan Yew; Goh Chok Tong; Singapore; Authoritarianism; People's Action Party

บทนำ

ลอร์เรนซ์ หว่อง สาบานตนเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี คนที่ 4 ของสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 2024 อันเป็นการสืบทอดอำนาจต่อจาก ลี เซียน ลุง รวมถึงการดำรงตำแหน่งเลขาธิการใหญ่ของพรรคกิจประชาชน ซึ่งกุมอำนาจการปกครองประเทศเพียงพรรคเดียว นับตั้งแต่สิงคโปร์ได้รับเอกราช ในปี ค.ศ. 1965 ถือเป็นการเปลี่ยนผ่านอำนาจครั้งที่ 3 ของสิงคโปร์ ย้อนกลับไปสู่การเปลี่ยนผ่านอำนาจครั้งแรก ลี กวน ยู ซึ่งบริหารปกครองประเทศมายาวนานกว่า 30 ปี ได้ส่งผ่านอำนาจไปสู่ โก๊ะ จ๊ก ตง อย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1990 ซึ่งเป็นการเปลี่ยนผ่านที่ได้รับการเตรียมการมาไม่ต่ำกว่า 20 ปี และดำเนินไปด้วยความระมัดระวังยิ่ง (Leong, 2008)

ด้วยบริบททางการเมือง บุคลิกลักษณะส่วนตัว กอปรกับการรับมือกับความท้าทายที่เกิดขึ้น โก๊ะ จ๊ก ตง จึงมีแนวทางการบริหารประเทศที่ต่างไปจาก ลี กวน ยู โดย โก๊ะ จ๊ก ตง มีท่าทีประนีประนอมและอาศัยแนวทางการปรึกษาหารือ ผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยมลง ส่งผลให้บรรยากาศทางการเมืองในสิงคโปร์มีความอิสระและผ่อนคลายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ความเป็นอำนาจ

นิยมไม่ได้เลื่อนหายไปจากสิงคโปร์ ดังที่สะท้อนจากผลสำรวจสิทธิทางการเมืองและเสรีภาพพลเมืองที่จัดทำโดย Freedom House ซึ่งพบว่า นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1983 ก่อนหน้าที่ โก๊ะ จ๊ก ตง จะได้รับการวางตัวให้เป็นว่าที่ผู้นำประเทศคนที่ 2 จนถึง ค.ศ. 2004 ที่ โก๊ะ จ๊ก ตง ส่งมอบอำนาจการปกครองประเทศให้กับ ลี เซียน ลุง สิทธิทางการเมืองในสิงคโปร์เพิ่มขึ้นจาก 4 เป็น 5 คะแนน ขณะที่สิทธิพลเมืองลดลงจาก 5 เป็น 4 คะแนน (Gastil, 1983; Piano & Puddington, 2004) งานวิจัยเรื่องนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำรงอยู่และพลวัตของการเมืองแบบอำนาจนิยม ภายใต้ นายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง รวมถึงเพื่อวิเคราะห์และอธิบายพลวัตดังกล่าว งานวิจัยชิ้นนี้ยังหวังที่จะนำเสนอฉากทัศน์สำคัญที่สะท้อนให้เห็นพัฒนาการความเป็นอำนาจนิยมของสิงคโปร์ ในช่วงการเปลี่ยนผ่านผู้นำประเทศ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำรงอยู่และพลวัตของการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ภายใต้ นายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง
2. เพื่อวิเคราะห์และอธิบายพลวัตของระบบอำนาจนิยมของสิงคโปร์ในช่วงการเปลี่ยนผ่านผู้นำประเทศ

การทบทวนวรรณกรรม

ในบริบทของสิงคโปร์ ความเป็นอำนาจนิยมสะท้อนให้เห็นจากการจำกัดพหุนิยมความหลากหลายทางการเมือง ด้วยการควบคุมฝ่ายค้าน การจำกัดสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน ควบคุมการแสดงความคิดเห็นของนักวิชาการ ตลอดจนควบคุมการเคลื่อนไหวของกลุ่มองค์กรสังคมต่าง ๆ ผ่านการใช้กฎหมาย มาตรการ ตลอดจนกลไกของภาครัฐต่างๆ (มนตรี เจนวิทย์การ, 2555; Mauzy & Milne, 2002; Rodan, 2004) นอกจากนั้น ความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ยังได้รับการศึกษาและแบ่งออกเป็นรูปแบบต่างๆ อันได้แก่ อำนาจนิยมที่มีการแข่งขัน (Competitive authoritarianism) การพัฒนาให้ทันสมัยโดยใช้ระบอบอำนาจนิยม (Authoritarian modernity) ความเป็นอำนาจนิยมแบบอ่อน (Soft authoritarianism) อำนาจนิยมที่มาจากการเลือกตั้ง (Electoral authoritarianism) โดยมีรายละเอียดดังนี้

สำหรับอำนาจนิยมที่มีการแข่งขัน (Competitive authoritarianism) เป็นหนึ่งในแนวคิดที่ถูกนำมาอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองในสิงคโปร์ โดยเน้นถึงการได้มาและใช้อำนาจทางการเมืองผ่านสถาบันที่เป็นประชาธิปไตย ควบคู่กันกับการละเมิดมาตรฐานขั้นต่ำตามครรลองของระบอบประชาธิปไตย (Levitsky & Way, 2020) สำหรับ Ortman (2012) สิงคโปร์เป็นรัฐที่มีอำนาจอครอบงำอย่างเข้มแข็ง โดยแทบจะไม่มีพื้นที่ในการรณรงค์การเคลื่อนไหวผลักดันผลประโยชน์อย่างเป็นอิสระแต่อย่างใดก็ตามภาคประชาสังคมได้เริ่มมีบทบาทในการนำเสนอประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อ

การกำหนดนโยบายมากขึ้น สอดคล้องกันกับ Abdullah (2016) ที่ศึกษาพบว่า แต่เดิมนโยบายต่าง ๆ ถูกกำหนดขึ้นโดยอุดมการณ์ต่าง ๆ ของชนชั้นนำ แต่ปัจจุบันด้วยการแข่งขันทางการเมืองที่เพิ่มมากขึ้น พรรคกิจประชาชนไม่อาจกำหนดนโยบายตามอุดมการณ์ของชนชั้นนำเพียงลำพังอีกต่อไป ในบริบทของการพัฒนาภายใต้ความทันสมัย Thompson (2019) อธิบายว่า สิงคโปร์เรียนรู้การพัฒนาอุตสาหกรรมจากญี่ปุ่น ในช่วงทศวรรษ 1970 ถึงต้นทศวรรษ 1980 ทั้งยังได้ใช้วาทกรรมทางวัฒนธรรมแบบอนุรักษนิยม อันได้แก่ ค่านิยมเอเชีย (Asian values) ในช่วงทศวรรษ 1980-1990 เพื่อสร้างความชอบธรรมให้การปกครองแบบอำนาจนิยม จนประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าทันสมัย และกลายเป็นตัวแบบให้แก่จีนในการขับเคลื่อนการพัฒนาให้ทันสมัยภายใต้ระบอบอำนาจนิยม

ในส่วนของแนวคิดอำนาจนิยมแบบอ่อน (Soft authoritarianism) ซึ่ง Roy (1994) สะท้อนให้เห็นว่า สิงคโปร์ยึดถือค่านิยมแบบขงจื้อ ซึ่งเน้นผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว กอปรกับการมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวที่ครองอำนาจอย่างต่อเนื่องยาวนาน สอดคล้องกับ Mohammed Nasir and Turner (2012) ที่เสนอว่า สิงคโปร์ปลูกฝังหลักการแบบขงจื้อ เพื่อสร้างพลเมืองที่ไร้พัวด ยอมรับความชอบธรรมของรัฐ รวมถึงการสนับสนุนให้รัฐรักษาเสถียรภาพในสังคม ขณะที่ Ooi (2010) มองว่า รัฐบาลสิงคโปร์มีการจำกัดการแสดงความคิดเห็นของประชาชน พยายามกลั่นกรองไม่ให้ข้อมูลที่รัฐไม่พึงปรารถนาเข้าสู่พื้นที่สาธารณะ รัฐยังทำหน้าที่ในการกำหนดว่ากิจกรรมใดสมควรหรือไม่สมควรดำเนินการ โดยพิจารณาจากมูลค่าทางเศรษฐกิจและค่านิยมทางการเมือง แต่ในอีกด้านหนึ่งรัฐก็พยายามผลักดันเศรษฐกิจสร้างสรรค์และเปิดกว้างมากขึ้นภายใต้ขอบเขตที่รัฐได้กำหนดขึ้นมา

และอีกหนึ่งแนวคิดที่ถูกนำมาอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองของสิงคโปร์ก็คือ แนวคิดอำนาจนิยมที่มาจากการเลือกตั้ง (electoral authoritarianism) โดย Tan (2013) มองว่า พรรครัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้ประโยชน์จากระบบการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากเพื่อที่จะครอบงำรัฐสภา ด้วยการเปลี่ยนแปลงระบบและกติกาการเลือกตั้ง อันเป็นการเพิ่มอำนาจในการครอบงำทางการเมืองให้แก่พรรคกิจประชาชน ในทางกลับกันก็ยิ่งจะทำให้พรรคการเมืองขนาดเล็กอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบ ขณะที่ Ng (2018) ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า สภาเมือง ที่ก่อตั้งขึ้นมาในสิงคโปร์เพื่อส่งเสริมการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ได้ทำหน้าที่สนับสนุนระบอบอำนาจนิยมพรรคกิจประชาชนใน 3 แนวทางก็คือ ทำให้ฝ่ายค้านอยู่ในสถานะเสียเปรียบ โจมตีจุดอ่อนฝ่ายค้าน ตลอดจนสร้างความได้เปรียบให้กับแนวร่วมของกลุ่มชนชั้นนำ

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น พบว่า วรรณกรรมส่วนใหญ่ที่ทำการศึกษาความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ มุ่งเน้นที่จะทำการศึกษาภาพรวมและลักษณะเด่นต่างๆ ของความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ โดยไม่ได้แสดงถึงนัยยะรอยต่อของการเปลี่ยนผ่านของอำนาจทางการเมืองการปกครองของสิงคโปร์ ซึ่งถือเป็นประเด็นสำคัญที่บ่งบอกถึงพัฒนาการและความต่อเนื่องของการเมือง

แบบอำนาจนิยม งานวิจัยชิ้นนี้จึงมีเป้าหมายเพื่อปิดช่องว่างในการศึกษาในประเด็นของการเปลี่ยนผ่านทางอำนาจทางการเมืองของสิงคโปร์ โดยจะมุ่งเน้นที่จะศึกษาถึงการดำรงอยู่และผ่อนคลายของการเมืองแบบอำนาจนิยมภายใต้การปกครองสิงคโปร์ของ โก๊ะ จ๊ก ตง

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้กรอบแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยมของ Juan Linz (1964) นักสังคมวิทยาและรัฐศาสตร์ชาวสเปนในการศึกษาถึงลักษณะความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ Linz ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างระบอบอำนาจนิยม ระบอบประชาธิปไตยและระบอบเผด็จการ โดย Linz ได้นิยามถึงความหมายของระบอบอำนาจนิยมไว้ว่า เป็นระบบการเมืองที่จำกัดพหุนิยมหรือความหลากหลายทางการเมือง ไม่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่าง ขาดการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างกว้างขวาง มีผู้นำหรือกลุ่มผู้นำซึ่งใช้อำนาจขอบเขตคลุมเคลือ (Linz, 1964) ดังมีองค์ประกอบต่อไปนี้

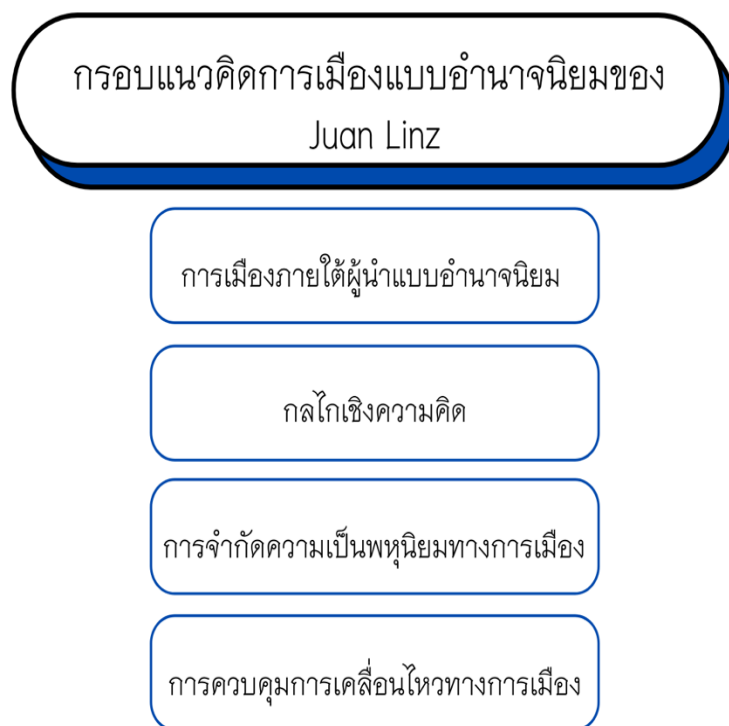
1. **การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยมที่ใช้อำนาจอย่างมีขอบเขตคลุมเคลือ** (A leader or occasionally a small group exercises power within formally ill-defined limits) เป็นรูปแบบการเมืองภายใต้ผู้นำแบบมีอำนาจบารมี มีการหน้าที่สรรหากลุ่มชนชั้นนำเข้ามาเป็นแนวร่วม ส่วนใหญ่แล้วระบอบอำนาจนิยมมักจะมีพรรคการเมืองหนึ่งที่มีสถานะครอบงำ รวมถึงเป็นสื่อกลางที่ถ่ายทอดความปรารถนาของประชาชนและคำสั่งของผู้ปกครอง เพื่อการควบคุมและจัดระเบียบสังคม ตลอดจนการควบคุมสื่อมวลชนทั้งนี้เพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของประชาชน ควบคู่ไปกับช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ผู้นำอีกทางหนึ่งด้วย (Linz, 1964)

2. **กลไกเชิงความคิด** (Distinctive mentalities) Linz (2000) อธิบายว่า ระบอบอำนาจนิยมมีพื้นฐานอยู่ที่ความรู้สึกนึกคิด โดยผู้ปกครองแบบอำนาจนิยมจะอ้างถึงระบบคุณค่าต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความรักภักดีต่อชาติ ความเป็นชาตินิยม การพัฒนาทางเศรษฐกิจ ความยุติธรรมในสังคม หรือความสงบเรียบร้อยมาใช้ในอรรถาธิบายไว้ซึ่งอำนาจ ให้ผู้ปกครองต้องหาสิ่งที่เป็นลักษณะร่วมของระบบคุณค่าเหล่านี้ เพื่อผลิตลอนกำลังของฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองในกระบวนการการเข้าสู่อำนาจ

3. **การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง** (Limited political pluralism) การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง ซึ่ง Linz มองว่าเป็นลักษณะโดดเด่นที่สุดของระบอบอำนาจนิยม การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองดังกล่าว อาจมีขอบเขตครอบคลุมเพียงแค่งกลุ่มทางการเมือง หรืออาจขยายผลไปถึงกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในสังคม หรือบางครั้งอาจไปถึงขั้นขัดเกลากลุ่มหรือการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ภายใต้ระบอบอำนาจนิยม การสร้างแนวร่วมทางการเมือง (Co-optation) ทั้งนี้การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง มักจะมีพรรคการเมืองที่ได้รับอภิสิทธิ์เหนือกว่าพรรคอื่นๆ ซึ่งพรรคการเมืองดังกล่าวมักก่อตั้งโดยชนชั้นนำ (Linz, 2000)

4. **การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองไม่ให้มีการเคลื่อนไหวอย่างกว้างขวางและครอบคลุม** (Without extensive nor intensive political mobilization) การควบคุมการเคลื่อนไหวทาง

การเมือง คือ อีกหนึ่งลักษณะสำคัญของระบอบอำนาจนิยมในการรักษาเสถียรภาพทางการเมือง มีการจำกัดจำนวนองค์กรทางการเมือง ควบคุมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน อำนาจนิยม ไม่ได้คาดหวังต่อการสนับสนุนจากพลเรือน หากแต่ต้องการการยอมรับแบบไม่แสดงปฏิกิริยา (Passive acceptance) หรือไม่แสดงการต่อต้านรัฐบาล ตลอดจนไม่ทำประเด็นต่างๆ ให้กลายเป็นประเด็นการเมือง (depolarization) (Linz, 1964) ดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยมของ Juan Linz

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ด้วยการวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยการรวบรวมและศึกษาเอกสารทั้งชั้นปฐมภูมิและเอกสารชั้นทุติยภูมิ ซึ่งเอกสารปฐมภูมิ ได้แก่ กฎหมาย ข้อบังคับ เอกสาร ประกาศทางราชการ สุนทรพจน์ และรายงานของหน่วยงานต่างๆ ในส่วนของเอกสารชั้นทุติยภูมิ ได้แก่ เอกสารวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย และข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ตข้อมูลต่างๆ ซึ่งบรรดาเอกสารที่รวบรวมมาจะผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเอกสารเพื่อการวิจัย 4 ข้อด้วยกัน อันได้แก่ 1) ความจริง (Authenticity) เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลจากเอกสารนั้นๆ เป็นความจริงหรือไม่ 2) ความถูกต้องน่าเชื่อถือ (Credibility) เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลจากเอกสารนั้นๆ เป็นข้อมูลที่คลาดเคลื่อนหรือไม่ 3) การเป็นตัวแทน (Representativeness) เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลจากเอกสารนั้นๆ จะสามารถเป็นตัวแทนในประเด็นที่จะทำการศึกษาหรือไม่ และ 4) ความหมาย (Meaning) เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลจากเอกสารนั้นๆ มีความหมายที่ชัดเจนหรือไม่ เพื่อที่จะ

ไม่เกิดปัญหาในการตีความเอกสาร จากนั้นจะนำเอกสารไปวิเคราะห์ เพื่อนำเสนอในรูปแบบการอภิปรายและบรรยายในเชิงวิเคราะห์

ผลการวิจัย

การสถาปนาการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ ภายใต้ ลี กวน ยู

หลังจากที่ได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1965 สิงคโปร์เป็นเพียงประเทศเล็กๆ ที่มีประชากรไม่ถึง 2 ล้านคน ซึ่งต้องเผชิญกับปัญหาเพื่อความอยู่รอดใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ปัญหาการดำรงไว้ซึ่งอธิปไตย เนื่องจากสิงคโปร์ตั้งอยู่ท่ามกลางประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นปฏิปักษ์อย่างมาเลเซียและอินโดนีเซีย 2) ปัญหาความผันผวนทางเศรษฐกิจ การขาดแคลนทรัพยากร อัตราการว่างงาน เศรษฐกิจการค้าแบบเมืองท่าที่ถดถอย รวมถึงการสูญเสียตลาดร่วมกับสหพันธรัฐมาลายาในการผลิตและกระจายสินค้า 3) ปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ซึ่งปะทุขึ้นหลังเกิดเหตุจลาจลทางเชื้อชาติ ในปี ค.ศ. 1964 และ 4) ปัญหาความมั่นคงและภัยคุกคามจากลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยในช่วงกลางค.ศ. 1950s ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ยุยงปลุกปั่นให้เกิดการประท้วงหยุดงาน ประท้วงหยุดเรียนและความรุนแรงตามท้องถนน (Chan, 1971)

ลี กวน ยู ในฐานะนายกรัฐมนตรี ตระหนักดีถึงภารกิจหลักในการสร้างชาติ และการสร้างความอยู่รอดทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม (Leong, 2008) ลี กวน ยู เคยพูดถึงความอยู่รอดของสิงคโปร์ในหลายๆ โอกาส หนึ่งในนั้นคือ การกล่าวสุนทรพจน์ในเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1996 โดยมีใจความว่า

“...สิงคโปร์แยกเป็นอิสระจากสหพันธรัฐมาลายาแบบไม่ทันตั้งตัว โดยในเวลานั้น สิงคโปร์เป็นเพียงเกาะที่มีแต่ความเปราะบางและความไม่มั่นคง โดยแทบไม่มีโอกาสอยู่รอดเนื่องจากปัจจัยต่างๆ ที่ไม่เอื้ออำนวย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางภูมิรัฐศาสตร์ เศรษฐกิจ และประชากร สิงคโปร์แทบจะไม่มีหวังใดๆ...” (Lee, 1996)

ลี กวน ยู จึงใช้แนวทางแบบอำนาจนิยมเข้ามาบริหารจัดการปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ดังมีลักษณะความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ภายใต้การปกครองของลี กวน ยูอันสะท้อนให้เห็น ดังต่อไปนี้

การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยม (A leader exercise power within formally ill-defined limits) ลี กวน ยูจึงใช้หลักคิดเพื่อความอยู่รอดเพื่ออ้างให้สิงคโปร์สามารถดำรงอยู่ได้ภายใต้ความไม่มั่นคงในด้านต่างๆ นอกจากนี้สิงคโปร์ต้องมีการจัดระเบียบทางสังคมเศรษฐกิจที่ดีกว่าประเทศอื่นๆ (Lee, 1996) โดย Chan (1971) ได้เสนอ 4 องค์ประกอบสำคัญ อันจะทำให้สิงคโปร์อยู่รอด ประการแรก คือ การสร้างพลเมืองที่พร้อมเปิดรับแนวคิด คุณค่าและมุมมองใหม่ ๆ ประการที่สอง คือ การสร้างสังคมที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ประการที่สาม คือ การสร้างชาติด้วยจิตวิญญาณสาธารณะและการส่งเสริมความภักดีต่อประเทศ และประการสุดท้าย คือ การยอมรับต่อความเปลี่ยนแปลง เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงถือเป็นแก่นสารของชีวิต ด้วยเหตุนี้ ลี กวน ยู จึงมุ่งมั่นทำให้สิงคโปร์เป็นสังคมที่

เข้มแข็งทนทาน เพื่อความอยู่รอดทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ด้วยการบริหารปกครองประเทศ ด้วยรูปแบบอำนาจนิยม มีความเข้มงวดกดขี่ ชี้นำประชาชนในทุกๆ ด้าน ตลอดจนควบคุมฝ่ายค้าน และสื่อมวลชน รวมถึงส่งเสริมค่านิยมแบบเอเชียตามแนวทางขงจื้อและให้คุณค่าความสำคัญกับส่วนรวมมากกว่าความเป็นปัจเจกชน (โครีน เฟื่องเกษม, 2554) ลักษณะความเป็นอำนาจนิยมในสิงคโปร์ภายใต้การปกครองของลี กวน ยู สะท้อนให้เห็นผ่านมาตรการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลไกเชิงความคิด (Distinctive mentalities) ค่านิยมแบบเอเชีย ถูกนำมาใช้ในสิงคโปร์ เนื่องจากแรงจูงใจทางการเมืองภายในประเทศ (Englehart, 2000; Sim, 2001; Barr, 2003; Er, 2014) ด้วยเป้าหมายเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับระบอบการปกครองแบบครอบครัว (Paternalism) การละเมิดสิทธิมนุษยชน การปฏิบัติที่ไม่เป็นประชาธิปไตย อาทิ การให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ส่วนรวมเหนือสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิพลเมือง (Barr, 2003) นอกจากนั้นแล้ว พรรคกิจประชาชนภายใต้การนำของ ลี กวน ยู ยังใช้ค่านิยมแบบเอเชียเพื่อรักษาสถานภาพการเป็นพรรคการเมืองเดียวที่มีอำนาจครอบงำ ด้วยการทำให้เชื่อว่าสิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้ภัยคุกคามและต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด พรรคกิจประชาชนเท่านั้น คือ ผู้พิทักษ์สิงคโปร์จากภัยคุกคามทั้งปวง ควบคู่กันกับการทำให้ฝ่ายค้านและฝ่ายตรงข้ามกลายเป็นชายขอบ ด้วยการเบี่ยงเบนว่าข้อเสนอหรือทางเลือกต่าง ๆ ของฝ่ายค้าน อาทิ แนวคิดเสรีนิยมประชาธิปไตย ตลอดจนสวัสดิการสังคม ลดทอนข้อเสนอเหล่านั้นให้กลายเป็นคุณค่าที่อันตรายจากฝั่งตะวันตก (Sim, 2001)

การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง (Limited political pluralism) เห็นได้จากการปราบปรามคู่แข่งทางการเมืองและฝ่ายค้าน เพื่อรักษาอำนาจทางการเมือง รัฐบาลพรรคกิจประชาชนภายใต้การนำของ ลี กวน ยู ได้ใช้กฎหมายและมาตรการของรัฐต่าง ๆ อย่างเข้มงวดด้วยการกำจัดฝ่ายตรงข้าม ซึ่งรวมถึงฝ่ายคอมมิวนิสต์และพรรคฝ่ายค้านในหลาย ๆ กรณี อาทิ ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1966 Chia Thye Poh สมาชิกรัฐสภาสิงคโปร์จากพรรค Barisan Sosialis ซึ่งแยกตัวออกจากพรรคกิจประชาชน ถูกจับกุมและคุมขังภายใต้พระราชบัญญัติความมั่นคงภายใน โดยไม่ถูกแจ้งข้อกล่าวหาหรือดำเนินคดีใด ๆ จนกระทั่งได้รับการปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไขในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1989 Chia Thye Poh จึงกลายเป็นนักโทษการเมืองที่โดนคุมขังยาวนานที่สุดถึง 23 ปี โดยหลังได้รับการปล่อยตัว Chia ยังคงอยู่ภายใต้คำสั่งที่เข้มงวด ภายใต้การจำกัดเสรีภาพในการแสดงออกทางการเมืองและเคลื่อนไหว (Ang, 2011) และอีกหนึ่งกรณีของฝ่ายค้านที่ถูกรัฐจัดการอย่างเด็ดขาด คือ กรณีของเจ. บี. เจยาเรตน์นัม (J. B. Jeyaretnam) ซึ่งเป็นสมาชิกรัฐสภาจากพรรคฝ่ายค้านคนแรกของสิงคโปร์ นับตั้งแต่ได้รับเอกราช ถือว่าเป็นการหยุดยั้งการผูกขาดที่นั่งทั้งหมดในรัฐสภาของพรรคกิจประชาชน (Barr, 2003) โดยเจยาเรตน์นัมจากพรรคกรรมกรคว่ำชัยชนะในการเลือกตั้งซ่อมปี ค.ศ. 1981 และในปี ค.ศ. 1982 เจยาเรตน์นัม ถูกลงโทษหลายต่อหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานไม่ชี้แจงผลประโยชน์ทางการเงิน ความผิดฐานกล่าวหาว่ารัฐบาลแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม และความผิด

ฐานแสดงบัญชีของพรรคกรรมกรอันเป็นเท็จ เป็นเหตุให้ต้องพ้นจากเก้าอี้ในรัฐสภาและถูกตัดสิทธิ์ลงสมัครเลือกตั้งเป็นเวลา 5 ปี (Crossette, 1986; Kurohi, 2021)

การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง (Without extensive nor intensive political mobilization) สะท้อนให้เห็นจากการจำกัดเสรีภาพสื่อ รัฐบาลพรรคกิจประชาชนภายใต้การนำของลี กวนยูเข้าควบคุมและปราบปรามสื่ออย่างรุนแรง โดยใช้ทั้งมาตรการทางกฎหมายและมาตรการทางธุรกิจ ส่งผลให้เสรีภาพสื่อลดน้อยลง (Shirey, 1992) ดังที่ Shirey (1992) กล่าวว่า

“...ไม่มีที่ไหนที่มีการปราบปรามผู้สื่อข่าวได้ชัดเจนมากเท่ากับที่สิงคโปร์ภายใต้ระบบ

การปกครองของนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู...”

สื่อมวลชนในสิงคโปร์ได้ถูกทำให้เป็นเครื่องมือส่งเสริมการสร้างชาติของรัฐบาล และไม่ได้แสดงบทบาทการเป็นหมาเฝ้าบ้าน (Watchdog) เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจดังที่ควรจะเป็น สื่อสิงคโปร์ถูกควบคุมอย่างเข้มงวดนับตั้งแต่เริ่มต้น (Hachten, 1989) ดังกรณีต่าง ๆ ต่อไปนี้ โดยในปีค.ศ. 1971 หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น 3 ฉบับ คือ Eastern Sun Singapore Herald และ Nyang Siang Pau ที่ถูกกล่าวหาว่าได้ปฏิบัติกรลับด้วยการเผยแพร่ข้อมูลเท็จ โดยการสนับสนุนจากต่างชาติเพื่อล้มล้างและบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศ ได้ถูกรัฐกดดันจนต้องยุติการตีพิมพ์เผยแพร่ ขณะที่ผู้บริหารระดับสูง บรรณาธิการและผู้สื่อข่าวต้องลาออก โดนจับกุมหรือไม่ก็ถูกขับออกจากสิงคโปร์ (Chng, 2018) และอีกกรณีหนึ่งก็คือ หลังจากที่ชาวสิงคโปร์จึงหันมาบริโภคสื่อต่างชาติมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 ลี กวนยูจึงได้หันมาจัดการควบคุมสื่อต่างชาติที่กำลังได้รับความนิยมและเริ่มวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล ด้วยเครื่องมือกลไกสำคัญคือ การแก้ไขพระราชบัญญัติหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ (Newspaper and Printing Press Act) เพื่อจำกัดการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ต่างชาติในสิงคโปร์ ในความผิดฐานแทรกแซงการเมืองภายในประเทศ (Seow, 1990) ตัวอย่างเช่น นิตยสาร Time ที่ถูกลดจำนวนการเผยแพร่กว่าครึ่ง จากที่เคยเผยแพร่ได้มากถึง 18,000 ฉบับ ลดลงเหลือ 9,000 ฉบับ จนต่อมาเหลือเพียง 2,000 ฉบับ อันเป็นผลมาจากนิตยสาร Time เผยแพร่บทความเกี่ยวกับการพยายามปิดปากพรรคฝ่ายค้านจากฝ่ายรัฐ (Hachten, 1989) เป็นต้น

การดำรงอยู่และผ่อนคลายของการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ ภายใต้รัฐบาลโก๊ะ จ๊ก ตง

แม้สิงคโปร์จะได้รับการยกย่องว่า มีการเตรียมความพร้อมเป็นอย่างดี ส่งผลต่อการเปลี่ยนผ่านถ่ายโอนอำนาจอย่างราบรื่น โดยก่อนที่ โก๊ะ จ๊ก ตง จะเข้ามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอย่างเป็นทางการ โก๊ะ จ๊ก ตง ได้มีโอกาสได้เข้ามาบริหารกิจการต่างๆ ของสิงคโปร์ ในฐานะรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 ภายใต้รัฐบาลของ ลี กวน ยู อย่างไรก็ตามแนวทางทางการเมืองแบบอำนาจนิยมของ ลี กวน ยู เป็นความท้าทายในการบริหารราชการแผ่นดินของสิงคโปร์ท่ามกลางบริบททางสังคมที่เปลี่ยนไป งานวิจัยนี้จึงจะทำการศึกษาและวิเคราะห์การดำรงอยู่และผ่อนคลายของ

การเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง ด้วยกรอบแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยมของ Juan Linz อันมีตัวชี้วัด ได้แก่ 1. การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยม 2. กลไกเชิงความคิด 3. การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง และ 4. การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง

การเมืองภายใต้ความเป็นผู้นำแบบอำนาจนิยม (A leader exercise power within formally ill-defined limits) โก๊ะ จ๊ก ตง เกิดในครอบครัวชาวจีนฮกเกี้ยน ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1941 โก๊ะ จ๊ก ตง ได้รับทุนการศึกษาจากรัฐบาลในระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จากนั้นจึงไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และปริญญาเอกสาขาเศรษฐศาสตร์ที่สหรัฐอเมริกา โก๊ะ จ๊ก ตง กลับมารับราชการที่สิงคโปร์ โดยเริ่มต้นทำงานในหน่วยงานวางแผนเศรษฐกิจ ต่อมาในปี ค.ศ. 1969 โก๊ะ จ๊ก ตง ได้เข้าทำงานที่บริษัทเดินเรือเนปจูนโอเรียนไลน์ในฐานะผู้จัดการฝ่ายวางแผนและโครงการ จากนั้นในปี ค.ศ. 1976 โก๊ะ จ๊ก ตง ได้รับการชักชวนจากรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง Hon Sui Sen ให้เข้าร่วมพรรคกิจประชาชน และได้รับเลือกเป็นสมาชิกรัฐสภาจากเขตมาริน พาเหรด ปี ค.ศ. 1979 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม และในปี ค.ศ. 1985 ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 ควบคู่กับรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม โก๊ะ จ๊ก ตง มีบทบาทสำคัญในการกำหนดโครงสร้างทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ ด้วยการปรับเปลี่ยนแนวคิดต่าง ๆ ไปสู่โครงการที่มีประสิทธิภาพและสามารถปฏิบัติได้จริง ด้านบุคลิกส่วนตัว โก๊ะ จ๊ก ตง มีความสมถะถ่อมตัว สุภาพอ่อนโยน ทำให้สามารถเข้าถึงผู้คนได้ ทั้งยังมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงระบบจากภายใน ด้วยการโน้มน้าวเพื่อน ๆ และพันธมิตร เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงนอกจากนั้นแล้ว โก๊ะ จ๊ก ตง ยังถนัดในการทำงานเป็นทีม (Welsh et al., 2009)

โก๊ะ จ๊ก ตง มีบุคลิก (Personality) และฐานคติ (Perception) ที่มีลักษณะผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยม โก๊ะ จ๊ก ตง จึงได้พยายามเปลี่ยนแปลงแนวทางการบริหารและการกำหนดนโยบายแบบอำนาจนิยมของ ลี กวน ยู ไปสู่รูปแบบทางการบริหารและการกำหนดนโยบายที่มีการปรึกษาหารือมากขึ้น โดยมีลักษณะสำคัญ คือ การประนีประนอม รับฟัง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยมลง ส่งผลให้บรรยากาศทางการเมืองในสิงคโปร์ มีความอิสระและผ่อนคลายมากขึ้น อาทิ เมื่อต้องดำเนินนโยบายที่เผชิญการคัดค้าน อย่างในกรณีการขึ้นเงินเดือนรัฐมนตรี หรือกรณีการเพิ่มขึ้นของค่าครองชีพ โก๊ะ จ๊ก ตง จะเลือกที่จะอธิบายเหตุผลต่อประชาชนด้วยตนเอง (Welsh et al., 2009) กล่าวได้ว่า ภายใต้ภาวะผู้นำของ โก๊ะ จ๊ก ตง ประชาชนสิงคโปร์กล้าแสดงความคิดเห็นในประเด็นการเมือง รวมถึงกล้าเสนอแนะติติงรัฐบาลมากกว่าที่เคยเป็นมา (Vasil, 2000) ซึ่ง Leong (2008) ได้สรุปว่า โก๊ะ จ๊ก ตง บริหารประเทศด้วยหลักสำคัญ 3 ประการคือ การมีส่วนร่วม ความโปร่งใส และฉันทามติ โดยในด้านการมีส่วนร่วม โก๊ะ จ๊ก ตง ต้องการให้พลเมืองสิงคโปร์ มีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองให้มากที่สุด ในด้านความโปร่งใสรัฐบาลได้กำหนดพันธกิจสำคัญในการรับฟังความเห็นที่แตกต่างด้วยการเปิดใจยอมรับ ด้านฉันทามติ

โก๊ะ จ๊ก ตง เน้นที่การสื่อสารระหว่างรัฐบาลกับประชาชนเพื่อสร้างฉันทามติระหว่างกันในประเทศ ปัญหาสำคัญๆ

กล่าวได้ว่า ความเป็นผู้นำแบบอำนาจนิยมของ โก๊ะ จ๊ก ตง เมื่อเปรียบเทียบกับผู้นำคนก่อนของสิงคโปร์ คือ ลี กวน ยู แล้วนั้น โก๊ะ จ๊ก ตง มีความผ่อนคลายความเป็นผู้นำแบบอำนาจนิยมลงกว่าผู้นำคนเดิม ด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ อันได้แก่ 1) การมีบุคลิกและฐานคติ แบบประนีประนอม และ 2) การบริหารแบบปรึกษาหารือ) หรือเรียกได้ว่า โก๊ะ จ๊ก ตง เป็นผู้นำการเมืองแบบ “ผ่อนปรน”

กลไกเชิงความคิด (Distinctive mentalities) ในประเด็นนี้ ลี กวน ยู ได้ผลักดันค่านิยมแบบเอเชีย ซึ่งเน้นไปที่การให้ความสำคัญกับส่วนรวมมากกว่าปัจเจก ให้ความสำคัญต่อกฎระเบียบเหนือไปกว่าเสรีภาพ ตลอดจนให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครองตามลัทธิขงจื๊อ อันมีลักษณะเป็นคู่ข้ามกับกระแสของลัทธิเสรีนิยมแบบตะวันตก เพื่อธำรงไว้ซึ่งความเชื่อมั่นต่อพรรคกิจประชาชน

นับตั้งแต่ทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา พรรคกิจประชาชน เริ่มรู้สึกเป็นกังวลว่า ค่านิยมแบบเอเชียจะถูกกร่อนเซาะบ่อนทำลายลง ในช่วงกลางทศวรรษ 1980 พรรคกิจประชาชนจึงได้พยายามผลักดันค่านิยมใหม่ๆ ที่มีความเป็นสากลและส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Mauzy & Milne, 2002) โดยในปี ค.ศ. 1988 ขณะดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 โก๊ะ จ๊ก ตง ได้แสดงความวิตกกังวลระหว่างกล่าวสุนทรพจน์ในงานการกุศลของกลุ่มเยาวชนพรรคกิจประชาชนว่า

“...ค่านิยมต่างๆ ของสิงคโปร์กำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นปัจเจกบุคคลและถอยห่างจากความเป็นชุมชนนิยม แนวโน้มที่น่าเป็นห่วงกังวลเช่นนี้จะกระทบต่อศักยภาพการแข่งขันของประเทศ รวมถึงความเจริญรุ่งเรืองและความอยู่รอดของประเทศ...” (Goh, 1988)

สุนทรพจน์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงฐานคติของ โก๊ะ จ๊ก ตง ที่ยังคงดำรงไว้ซึ่งค่านิยมแบบเอเชียที่สถาปนาขึ้นไว้ตั้งแต่สมัยของลี กวน ยู

โก๊ะ จ๊ก ตง จึงได้นำเสนอสมุดปกขาวที่ว่าด้วยอุดมการณ์ร่วมของชาติเพื่อกำหนดอัตลักษณ์ของชาติให้ชาวสิงคโปร์ได้ใช้ร่วมกันไม่ว่าจะเชื้อชาติ ศาสนาใด ค่านิยมร่วม 5 ประการ อันประกอบด้วย ประการที่ 1 ประเทศชาติมาก่อน ชุมชนและสังคมต้องมาก่อน ประการที่สอง ครอบครัวยุคใหม่เป็นรากฐานของสังคม ประการที่สาม การสนับสนุนชุมชนและการเคารพปัจเจกบุคคล หมายถึง ทุกคนในสังคมสมควรได้รับการเคารพ ค่านิยมนี้ไม่ได้หมายถึงการเคารพผลประโยชน์ส่วนบุคคล หากแต่คาดหวังให้ทุกกลุ่มเชื้อชาติช่วยกันดูแลจนเจือสมัชชิก ประการที่สี่ ฉันทามติไม่ใช่ความขัดแย้ง หมายถึง การประสานความเห็นที่แตกต่างกันและหาทางประนีประนอมเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม และประการสุดท้ายคือ ความสามัคคีทางเชื้อชาติและศาสนาเป็นการเน้นย้ำถึงความสำคัญของชาติเหนือชุมชนและสังคมเหนือตัวเองด้วยการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ (Tan, 2012) อย่างไรก็ตาม สาธารณชนไม่ได้แสดงปฏิกิริยาต่อค่านิยมร่วม 5 ประการนี้มากนัก แต่ในมุมมองของนักวิเคราะห์ต่างชาติ ค่านิยมดังกล่าวไม่ได้มีอะไรนอกเหนือไปจากการปกป้องความ

เป็นชุมชนนิยม ควบคู่ไปกับสิทธิรอนความเป็นปัจเจก ประชาธิปไตยแบบเสรี และสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายตะวันตก (Mauzy & Milne, 2002)

กล่าวได้ว่า กลไกเชิงความคิดแบบค่านิยมเอเชียและขงจื้อในสมัย โก๊ะ จ๊ก ตง ยังคงได้รับธำรงรักษาเอาไว้ เหมือนเดียวกับในสมัยของลี กวน ยู ภายใต้ภัยคุกคามรูปแบบเดียวกันซึ่งก็คือ ภัยคุกคามจากอุดมการณ์ลัทธิเสรีนิยมตะวันตก เพื่อให้สังคมโปรยู่รอดอย่างเข้มแข็งตามอุดมการณ์ดั้งเดิมของพรรคกิจประชาชน เพื่อการครองอำนาจทางการเมือง เพื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแก่คนหนุ่มมาก ปรากฏให้เห็นได้จากค่านิยมร่วม 5 ประการของ โก๊ะ จ๊ก ตง ที่แสดงให้เห็นข้างต้น อันเป็น “การยึดมั่นในกลไกเชิงความคิดแบบอำนาจนิยม”

การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง (Limited political pluralism) ในสมัย ลี กวน ยู รัฐภายใต้การนำของพรรคกิจประชาชน ได้ใช้กฎหมายและมาตรการของรัฐในการกดดันและกำจัดการฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองอย่างรุนแรง มาในสมัยของ โก๊ะ จ๊ก ตง มีการดำรงอยู่และผ่อนคลายของการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง ดังต่อไปนี้

การแก้ไขรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1990 การแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. 1990 มีเป้าหมายหนึ่งเพื่อกำหนดประเภทใหม่ของสมาชิกรัฐสภาที่มาจากการแต่งตั้ง (Nominated Members of Parliament: NMPs) (Rodan, 2009) สมาชิกรัฐสภาประเภทใหม่นี้ จะได้รับแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสรรหาพิเศษของรัฐสภา โดยคัดเลือกจากบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิในศาสตร์แขนงต่าง ๆ รวมถึงตัวแทนกลุ่มอาชีพ เช่น นักธุรกิจ แรงงาน กลุ่มผู้หญิงหรือเชื้อชาติต่าง ๆ คุณสมบัติสำคัญของสมาชิกรัฐสภาที่มาจากการแต่งตั้ง คือ นอกจากจะมีความรู้ความสามารถเหมาะสมแล้ว ยังต้องไม่สังกัดพรรคการเมือง ไม่ยึดถืออุดมการณ์ทางการเมือง เป็นกลาง และเป็นอิสระ โก๊ะ จ๊ก ตง ชี้แจงว่า การกำหนดสัดส่วนสมาชิกรัฐสภาที่มาจากการแต่งตั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อรวบรวมรับฟังความคิดเห็นและมุมมองทางเลือกแบบไม่ฝักฝ่ายใด ทั้งยังเพิ่มโอกาสการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน รวมถึงเพิ่มจำนวนสมาชิกรัฐสภาที่มาจากกลุ่มต่าง ๆ ที่ด้อยโอกาส เช่น กลุ่มผู้หญิง เป็นต้น (Ng, 1999)

การใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท โก๊ะ จ๊ก ตง ได้หันมาใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาทเป็นวิธีการหลักในการจัดการกับฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง (Welsh et al., 2009) โดยวิธีการดังกล่าวส่งผลให้ฝ่ายค้านและคู่แข่งทางการเมืองที่ถูกฟ้องร้องต้องล้มละลายและขาดคุณสมบัติในการเลือกตั้ง อาทิ กรณีของ J.B. Jeyaretnam ที่ถูกฟ้องหมิ่นประมาทโดยกลุ่มแกนนำพรรคกิจประชาชน โดยหนึ่งในนั้นก็คือ โก๊ะ จ๊ก ตง ซึ่ง Jeyaretnam ถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายในคดีต่างๆ ราว 1.3 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ จนต้องล้มละลายในปี ค.ศ. 2001

นวัตกรรมในการเลือกตั้ง นวัตกรรมในการเลือกตั้ง คือ หนึ่งในกลวิธีที่พรรคกิจประชาชนภายใต้ โก๊ะ จ๊ก ตง ได้นำมาใช้เพื่อสร้างการครอบงำการเมืองเหนือพรรคการเมืองอื่นๆ (Mauzy & Milne, 2002) ซึ่งก็คือ ระบบเขตเลือกตั้งแบบกลุ่ม (Group Representative Constituency: GRC)

นวัตกรรมในการเลือกตั้งดังกล่าว ถูกนำมาใช้เมื่อปี ค.ศ. 1988 ภายใต้ระบบเขตเลือกตั้งแบบกลุ่ม แต่ละกลุ่มที่ลงสมัครรับเลือกตั้งจะต้องมีสมาชิก 3 คน รวมทั้งสิ้น 39 ที่นั่ง โดยแต่ละกลุ่มต้องประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มน้อยในสิงคโปร์ซึ่งได้แก่ชาวมาเลย์ อินเดียนและอื่นๆ อย่างน้อย 1 คน (Mauzy & Milne, 2002; โครีน เฟื่องเกษม, 2554) ภายใต้ระบบดังกล่าวรัฐบาลสามารถเปลี่ยนแปลงระเบียบกติกาที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเขตเลือกตั้ง ขนาดของเขตเลือกตั้งก่อนจะจัดให้มีการเลือกตั้ง โดยไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า อาทิ การเพิ่มจำนวนผู้สมัครแบบกลุ่มจากเดิมจำนวน 3-4 คน ในปี ค.ศ. 1991 เป็น 5-6 คนในปี ค.ศ. 1997 กรณีการยุบหรือควมรวมเขตเลือกตั้งที่มีการแข่งขันสูง ที่ซึ่งฝ่ายค้านมีฐานคะแนนเสียงสูงกว่า 40% อาทิ ในเขต Eunos GRC และเขต Cheng San GRC ปี ค.ศ. 1997 และในเขต Tiong Bahru GRC ในปี ค.ศ. 1988 โดยไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ระบบเขตเลือกตั้งแบบกลุ่มถูกวิจารณ์ว่าเป็นเครื่องมือในการรักษาสถานภาพการครอบงำทางการเมืองของรัฐบาลพรรคกิจประชาชน (Tan, 2005; Tan, 2013; Singh, 2017; โครีน เฟื่องเกษม, 2554)

กล่าวได้ว่า การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองในสมัยของ โก๊ะ จ๊ก ตง ต่างไปจากสมัย ลี กวน ยู กล่าวคือ ในสมัย โก๊ะ จ๊ก ตง มีความผ่อนคลายการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองลง โดยไม่ได้ใช้มาตรการทางกฎหมายที่รุนแรงอย่างพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในและมาตรการแห่งรัฐอื่นๆ ที่มีความรุนแรงเข้มข้น โก๊ะ จ๊ก ตง ได้ใช้กฎหมายและมาตรการแห่งรัฐที่มีความผ่อนคลายลง อันได้แก่ การแก้ไขรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1990 การใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท และนวัตกรรมในการเลือกตั้ง กล่าวได้ว่า โก๊ะ จ๊ก ตง ได้ผ่อนคลายการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองลง ด้วยการลดความรุนแรงลงจากการปราบปรามฝ่ายตรงข้ามไปสู่การป้องปรามฝ่ายตรงข้าม แม้ว่าวิธีการการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองในสมัยของ โก๊ะ จ๊ก ตง จะมีความผ่อนคลายลง แต่อย่างไรก็ตามเป้าหมายในการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองก็ยังคงดำรงไว้เฉกเช่นเดิม

การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง (Without extensive nor intensive political mobilization) การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองในสมัยของ ลี กวน ยู ที่มีมาตรการการควบคุมและปราบปรามผลักดันกลุ่มผลประโยชน์ที่เคลื่อนไหวตรงข้ามกับรัฐบาลพรรคกิจประชาชนอย่างเด็ดขาดรุนแรง ในสมัยของ โก๊ะ จ๊ก ตง มีการดำรงอยู่และผ่อนคลายการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง ดังต่อไปนี้

การใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท ในการกำจัดการวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อมวลชน โก๊ะ จ๊ก ตง ได้ใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท ดังจะเห็นได้จากในกรณีฐานนายกรัชมุนตรี รัฐมนตรีอาวุโส ลี กวน ยู และรองนายกรัชมุนตรี ลี เซียน ลุง ดำเนินการฟ้องความผิดฐานหมิ่นประมาทหนังสือพิมพ์ International Herald Tribune ในปี ค.ศ. 1994 โดยเรียกค่าเสียหายสูงถึง 950,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ในการตีพิมพ์บทความตำหนิศาลและวิจารณ์ระบบเครือญาติในการเมืองสิงคโปร์ (โครีน เฟื่องเกษม, 2554)

การจัดตั้งหน่วยรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Feedback Unit) หน่วยรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ริเริ่มโดย โก๊ะ จ๊ก ตง ตามแนวทางการบริหารประเทศแบบมีส่วนร่วม เปิดกว้าง และรับฟังความคิดเห็น (Singh, 2017) หน่วยรวบรวมความคิดเห็นจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1985 ในขณะที่ โก๊ะ จ๊ก ตง กำลังดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 หน่วยงานนี้จะเป็นช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่างรัฐบาลและประชาชนในประเด็นปัญหาต่าง ๆ โดยได้การเปิดช่องทางการสื่อสารทั้งทางโทรศัพท์ โทรสาร จดหมาย ตลอดจนการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็น เพื่อรวบรวมข้อร้องเรียน และข้อเสนอแนะต่างๆ ของประชาชนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ดังเช่นในกรณีของปัญหาการรื้อบริการของโรงพยาบาล Tan Tock Seng ที่ผู้เข้ารับการรักษาใช้เวลาในการรอนานเกินไป ซึ่งผู้เข้ารับการรักษาได้ทำการร้องเรียนไปที่หน่วยรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ จนได้รับการแก้ไขในที่สุด (Chiang, 1995) แต่ในอีกด้านหนึ่ง หน่วยงานนี้ยังทำหน้าที่เป็นเครื่องมือของรัฐในการกล่อมเกลாத่างการเมืองด้วยการชี้แจง สื่อสารและประชาสัมพันธ์นโยบายของภาครัฐ (Leong, 2000)

การผ่อนคลายการควบคุมภาคประชาสังคม การผ่อนคลายการควบคุมภาคประชาสังคม ดำเนินไปอย่างช้าๆ โดยถือการเปลี่ยนแปลงสำคัญที่เกิดขึ้นภายใต้การบริหารปกครองประเทศของ โก๊ะ จ๊ก ตง (Mauzy & Milne, 2002; Singh, 2017) ตัวอย่างสำคัญของการผ่อนคลายการควบคุมจำกัดภาคประชาสังคม ได้แก่ การจัดตั้งสถาบันศึกษานโยบาย (Institute of Policy Studies) ในปี ค.ศ. 1988 มีเป้าหมาย ทำหน้าที่เป็นคลังสมอง (think tank) ของรัฐบาลในการให้ความรู้ประชาชน จัดเวทีอภิปรายถกเถียงเรื่องประเด็นปัญหาต่างๆ รวมถึงศึกษาริชาญด้านนโยบาย (Mauzy & Milne, 2002) การจัดเวทีโต๊ะกลม (Roundtable) ในปี ค.ศ. 1994 เพื่อดำเนินกิจกรรมเสวนาให้ประชาชนได้ถกเถียงในประเด็นของนโยบายภาครัฐ การก่อตั้งเครือข่ายคณะทำงาน (The Working Committee: TWC) ในปี ค.ศ. 1998 เพื่อขับเคลื่อนการทำงานร่วมกันของนักเคลื่อนไหวภาคประชาสังคมในสิงคโปร์ การเปิดมุมนักพูด (Speakers' Corner) ในปี ค.ศ. 2000 ที่สวนสาธารณะฮองลิ้ม ตามโมเดลแบบสวนสาธารณะไฮด์พาร์กในกรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร เพื่อเปิดโอกาสให้ชาวสิงคโปร์แสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ ต่อสาธารณะยกเว้นการปลุกกระแสวิกฤตเรื่องความขัดแย้งทางเชื้อชาติและศาสนา อย่างไรก็ตามการกำหนดสิ่งบ่งชี้การล้ำเส้น (Out of bounds marker: OB marker) ในปี ค.ศ. 1994 นิยามขึ้นเพื่อระบุถึงสิ่งที่สามารถยอมรับได้และไม่สามารถยอมรับได้ในทางการเมืองของสิงคโปร์ สิ่งบ่งชี้การล้ำเส้นนี้เป็นการแสดงการคัดค้านต่อสาธารณะในรูปแบบจดหมายที่ส่งถึงสื่อต่าง ๆ โดยสำนักโฆษกนายกรัฐมนตรี โดยชี้แจงถึงจุดยืนของรัฐบาลในเรื่องนั้น ๆ แม้ว่าสิ่งบ่งชี้การล้ำเส้นจะไม่นำไปสู่การดำเนินคดีทางกฎหมาย แต่ก็ทำให้ผู้ได้รับรู้สึกอับอายและขายหน้า อาทิ OB marker เคยถูกส่งไปถึงกลุ่ม Roundtable ในปี ค.ศ. 1997 สืบเนื่องมาจากการวิพากษ์โครงการปรับปรุงเคหะสถานของรัฐบาล อีกกรณีก็คือ ปี ค.ศ. 2000 สมาคมผู้ประกอบการวิชาชีพชาวมุสลิม (Association of Muslim Professionals: AMP) ได้พยายามท้าทายการทำงานของสภา Mendaki ที่ครอบงำโดยพรรคกิจประชาชน เนื่องจาก

ผิด้หวังที่สมาชิกรัฐสภาชาวมาเลเซียไม่อาจจะสะท้อนข้อคิดเห็นของประชาคมชาวมาเลเซียมุสลิมได้ โกะ จัก ตง จึงได้ตอบโต้ความเคลื่อนไหวดังกล่าว ด้วยการปราบไม่ให้สมาคมผู้ประกอบวิชาชีพชาวมุสลิมลวงล้ำเข้ามาสู่พื้นที่ทางการเมือง เป็นต้น (Mauzy & Milne, 2002)

กล่าวได้ว่า การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองในสมัยของ โกะ จัก ตง ก็เป็นไปในทิศทางเดียวกับการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง กล่าวคือ เป็นรูปแบบของการลดความรุนแรงลงจากการปราบปรามฝ่ายตรงข้ามไปสู่การปองปราบฝ่ายตรงข้าม แม้ว่าวิธีการการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองของ โกะ จัก ตง จะมีความอ่อนคลายลง ผ่านการจัดตั้งหน่วยรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ การผ่อนคลายการควบคุมภาคประชาสังคม แต่อย่างไรก็ตามการใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท ตลอดจนการตอบโต้ผู้ที่ลวงล้ำปริมณฑลที่หวงห้ามแห่งรัฐ สะท้อนให้เห็นถึงดำรงไว้ซึ่งการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองเช่นเดียวกับในสมัยของ ลี กวน ยู

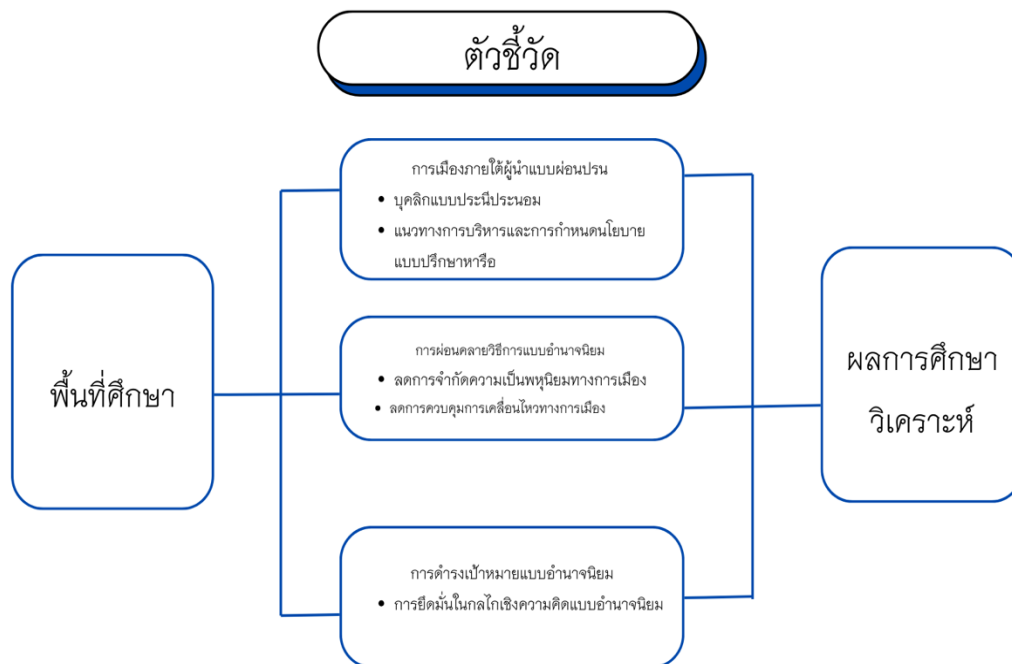
อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์การดำรงอยู่และผ่อนคลายของการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ภายใต้ โกะ จัก ตง พบว่า “การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยม” โกะ จัก ตง ได้ดำเนินแนวทางการบริหารและการกำหนดนโยบายที่มีการปรึกษาหารือ (Consultative style) มากยิ่งขึ้น ด้วยบุคลิก (personality) และฐานคติ (perception) ที่มีลักษณะผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยม หรือกล่าวได้ว่า โกะ จัก ตง เป็นผู้นำการเมืองแบบ “ผ่อนปรน” ส่งผลให้ “การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง” และ “การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง” มีการผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยมลง โดยการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองมีการผ่อนคลายจากการใช้มาตรการทางกฎหมายและมาตรการของรัฐที่รุนแรงไปสู่การใช้กฎหมายและมาตรการที่มีความผ่อนคลายลง ได้แก่ การแก้ไขรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1990 การใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาท และนวัตกรรมในการเลือกตั้ง และในส่วนของการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองมีการผ่อนคลายความเป็นอำนาจนิยมลง โดยการจัดตั้งหน่วยรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ (Feedback Unit) การผ่อนคลายการควบคุมภาคประชาสังคม สอดคล้องกับการศึกษาของ Ortman (2012) ที่นำเสนอว่า ภาคประชาสังคมของสิงคโปร์ในสมัยของ โกะ จัก ตง ได้เริ่มมีบทบาทในการนำเสนอประเด็นปัญหาตลอดจนนโยบายต่างๆ เข้าสู่วาระนโยบายได้มากขึ้น เป็นไปในทิศทางเดียวกับการศึกษาของ Abdullah (2016) ที่พบว่า ภายใต้บริบทของการพัฒนาการกำหนดนโยบายของสิงคโปร์ในยุคของ โกะ จัก ตง รัฐบาลพรรคกิจประชาชนไม่สามารถกำหนดนโยบายที่ผลักดันจากชนชั้นนำแต่เพียงกลุ่มเดียวได้อีก อย่างไรก็ตามจากการใช้เทคนิคทางกฎหมายในการฟ้องหมิ่นประมาทฝ่ายตรงข้าม นวัตกรรมในการเลือกตั้งที่ขาดความเป็นธรรมธรรม ตลอดจนการสร้างปริมณฑลที่หวงห้ามแห่งรัฐ สะท้อนให้เห็นถึงการดำรงอยู่ของการเมืองแบบอำนาจนิยมในสิงคโปร์ในสมัย โกะ จัก ตง ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับผลการศึกษาของ Ooi (2009) ที่เสนอว่าการเมืองสิงคโปร์มีลักษณะเป็นอำนาจนิยมที่ยังคงควบคุมการแสดงความคิดเห็นของประชาชน

ควบคุมข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนควบคุมกิจกรรมทางการเมืองต่างๆ และจากการศึกษาของ Tan (2013) ยังเสริมอีกด้วยว่า รัฐบาลพรรคกิจประชาชนใช้เสียงข้างมากสร้างความได้เปรียบทางการเมือง ด้วยการเปลี่ยนกติกา ระบบในการเลือกตั้งเพื่อยังประโยชน์แก่รัฐบาลพรรคกิจประชาชน ในส่วนของ “กลไกเชิงความคิดแบบอำนาจนิยม” โก๊ะ จ๊ก ตง ยังยึดมั่นในค่านิยมแบบเอเชียอย่างไม่เสื่อมคลาย หรือเป็น “การยึดมั่นในกลไกเชิงความคิด” เห็นได้จากการผลักดันค่านิยมร่วม 5 ประการที่ตอกย้ำถึงการดำรงคงอยู่ของค่านิยมดังกล่าว เพื่อความอยู่รอดของสิงคโปร์ เพื่อต้านภัยคุกคามจากอุดมการณ์ลัทธิเสรีนิยมตะวันตกที่ทำลายล้างค่านิยมแบบเอเชียของสิงคโปร์ เพื่อคงไว้ซึ่งความชอบธรรมของการครองอำนาจทางการเมือง เพื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแก่คนหนุ่มมาก สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Mohamed Nasir และ Turner (2012) ที่นำเสนอว่า สิงคโปร์ปลูกฝังหลักการแบบขงจื้อเพื่อสร้างพลเมืองที่เฉื่อยชาและยอมรับความชอบธรรมของรัฐ เพื่อให้รัฐสามารถรักษาเสถียรภาพทางสังคม เป็นไปในทิศทางเดียวกับ Thompson (2019) ที่เสนอว่า ค่านิยมเอเชีย (Asian values) เป็นสร้างความชอบธรรมให้กับการปกครองแบบอำนาจนิยมของรัฐบาลพรรคกิจประชาชน จนประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าทันสมัย

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากแนวคิดการเมืองแบบอำนาจนิยมของ Juan Linz ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์การผ่อนคลายและการดำรงอยู่ของการเมืองแบบอำนาจนิยมของ โก๊ะ จ๊ก ตง ผู้วิจัยได้พบถึงองค์ความรู้ใหม่ที่เรียกว่า “กรอบการวิเคราะห์การเมืองแบบกึ่งอำนาจนิยม” อันมีตัวชี้วัด ได้แก่ 1) การเมืองภายใต้ผู้นำแบบพ่อขุน มีองค์ประกอบได้แก่ บุคลิกแบบประนีประนอม และแนวทางการบริหารและการกำหนดนโยบายแบบปรีชาหาหรือ 2) การผ่อนคลายวิธีการแบบอำนาจนิยม มีองค์ประกอบได้แก่ ลดการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง และลดการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง 3) การดำรงเป้าหมายแบบอำนาจนิยม มีองค์ประกอบได้แก่ การยึดมั่นในกลไกเชิงความคิดแบบอำนาจนิยม ดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 2 กรอบการวิเคราะห์การเมืองแบบกึ่งอำนาจนิยม

สรุป

การผ่อนคลายและการดำรงอยู่ของการเมืองแบบอำนาจนิยมของ โก๊ะ จัก ตง พบว่า 1) การเมืองภายใต้ผู้นำแบบอำนาจนิยม โก๊ะ จัก ตง เป็นผู้นำการเมืองแบบ “พ่อขุน” มีบุคลิก (personality) และฐานคติ (perception) และแนวทางการบริหารและการกำหนดนโยบายแบบปรึกษาหารือ (Consultative style) โก๊ะ จัก ตง จึงมีลักษณะผ่อนคลายความเป็นผู้นำแบบอำนาจนิยม อันแตกต่างไปจาก ลี กวน ยู 2) กลไกเชิงความคิด โก๊ะ จัก ตง ยังคง “ยึดมั่นในกลไกเชิงความคิดแบบอำนาจนิยม” เห็นได้จากคำนิยามร่วม 5 ประการ ที่ยังคงดำรงไว้ซึ่งคำนิยามเอเชีย เช่นเดียวกับในสมัยของ ลี กวน ยู 3) การจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง โก๊ะ จัก ตง ผ่อนคลายในวิธีการการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง แต่ยังคงดำรงเป้าหมายในการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมืองไว้ เช่นเดียวกับในสมัยของ ลี กวน ยู และ 4) การควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมือง เป็นไปในทิศทางเดียวกับการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง กล่าวคือ มีวิธีการการควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ผ่อนคลายลง แต่ก็ยังดำรงเป้าหมายในการจำกัดความเป็นพหุนิยมทางการเมือง หรือกล่าวได้ว่า การเมืองแบบอำนาจนิยมในยุคของ โก๊ะ จัก ตง มีการผ่อนคลายจาก “การปราบปรามฝ่ายตรงข้ามไปสู่การป้องปรามฝ่ายตรงข้าม” และการเมืองแบบอำนาจนิยมในยุคของ โก๊ะ จัก ตง ยังคงเป็นแค่ “การผ่อนคลายวิธีการแบบอำนาจนิยม” แต่ก็ยังคงดำรงไว้ซึ่ง “เป้าหมายแบบอำนาจนิยม” ไม่แตกต่างไปจากในสมัยของ ลี กวน ยู

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการศึกษาของงานวิจัยที่จะเป็นการเพิ่มองค์ความรู้เกี่ยวกับการเมืองสิงคโปร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมืองสิงคโปร์ในสมัยของ โก๊ะ จ๊ก ตง ซึ่งเป็นภาษาไทยที่มีผู้ทำการศึกษาและวิจัยจำนวนน้อยมาก ตลอดจนกรอบการวิเคราะห์การเมืองแบบกึ่งอำนาจนิยม ยังเป็นกรอบการวิเคราะห์ที่สามารถในการวิเคราะห์การเมืองในพื้นที่การศึกษาทางการเมืองอื่นๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์การผ่อนคลายและการดำรงอยู่ของการเมืองแบบอำนาจนิยม ในสมัยของอดีตนายกรัฐมนตรี ลี เซียน ลุง ที่สืบทอดอำนาจต่อจาก โก๊ะ จ๊ก ตง

เอกสารอ้างอิง

- โคริน เพื่องเกษม. (2554). *สิงคโปร์ภายใต้สามผู้นำ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดียนตุลา.
- มนตรี เจนวิทย์การ. (2555). ระบอบประชาธิปไตยจะ何去何ทางไหน: อนาคตประชาธิปไตยเสรีนิยมท่ามกลางกระแสครอบงำของอำนาจนิยม. *วารสารสถาบันพระปกเกล้า*, 10(1), 1–16.
- สืบค้นจาก https://so06.tci-thaijo.org/index.php/kpi_journal/article/view/244383
- Abdullah, W. J. (2016). Managing minorities in competitive authoritarian states: multiracialism and the Hijab issue in Singapore. *Indonesia and the Malay World*, 44(129), 211–228.
- <https://doi.org/10.1080/13639811.2015.1129818>
- Ang, H. G. (2011). SINGAPORE: Chia Thye Poh Long time prisoner of conscience is honored. *Asian Human Rights Commission*. Retrieved December 15, 2024, from <http://www.humanrights.asia/news/ahrc-news/AHRC-STM-205-2011/>
- Barr, M. D. (2003). J. B. Jeyaretnam: Three decades as Lee Kuan Yew's Bête noir. *Journal of Contemporary Asia*, 33(3), 299–317, <https://doi.org/10.1080/004723303800000201>
- Chan, H. C. (1971). *Singapore the politics of survival 1965–1967*. Singapore: Oxford University Press.
- Chiang, Y. P. (1995). Feedback unit: still ticking strongly after all these years. *The Straits Times*. Retrieved November 14, 2024, from <https://eresources.nlb.gov.sg/newspapers/digitized/article/straitstimes19951223-1.2.43.1>

- Chng, H. (2018). 3 local newspapers spread misinformation under 'black operations' & were taken to task in 1971. *Mothership*. Retrieved November 17, 2024, from <https://mothership.sg/2018/01/1971-fake-news-black-operations/>
- Crossette, B. (1986). Opposition leader in Singapore jailed and loses his seat. *The New York Times*. Retrieved November 17, 2024, from <https://www.nytimes.com/1986/11/16/world/opposition-leader-in-singapore-jailed-and-loses-his-seat.html>
- Englehart, N. A. (2000). Rights and culture in the Asian values argument: the rise and fall of confucian ethics in Singapore. *Human Rights Quarterly*, 22(2), 548–568. <https://doi.org/10.1353/hrq.2000.0024>
- Er, L. P. (2014). The politics of confucianism and Asian values in Singapore. *Confucian Culture and Democracy*, 111–130. https://doi.org/10.1142/9789814596398_0006
- Gastil, R. (1983). *Freedom in the world political rights and civil liberties 1983–1984*. Retrieved January 5, 2025, from https://freedomhouse.org/sites/default/files/2020-02/Freedom_in_the_World_1983-1984_complete_book.pdf
- Goh, C. T. (1988). *Our national ethnic*. Retrieved from November 17, 2024, from <https://www.nas.gov.sg/archivesonline/data/pdfdoc/gct19881028s.pdf>
- Hachten, W. A. (1989). Media development without press freedom: Lee Kuan Yew's Singapore. *Journalism Quarterly*, 66(4), 822–827. <https://doi.org/10.1177/107769908906600407>
- Kurohi, R. (2021). *How breaches of privilege here and abroad have been dealt with*. Retrieved November 15, 2024, from <https://www.straitstimes.com/singapore/politics/how-breaches-of-privilege-here-and-abroad-have-been-dealt-with>
- Lee, K. Y. (1996). *Picking up the gauntlet: Will Singapore survive Lee Kuan Yew?*. Retrieved September 20, 2024, from https://www.nas.gov.sg/archivesonline/data/pdfdoc/069-1996-06-07_lky.pdf
- Leong, H. K. (2008). Prime ministerial leadership and policy making style in Singapore: Lee Kuan Yew and Goh Chok Tong compared. *Asian Journal of Political Science*, 8(1), 91–123. <https://doi.org/10.1080/02185370008434161>
- Levitsky, S., & Way, L. A. (2020). The new competitive authoritarianism. *Journal of Democracy*, 31(1), 51–65. <https://dx.doi.org/10.1353/jod.2020.0004>
- Linz, J. J. (1964). An authoritarian regime: the case of Spain. In Allardt, E. & Littunen, Y. (Eds.). *Cleavages, ideologies and party systems: Contributions to comparative political sociology*. Helsinki: Westermarck Society.

- Linz, J. J. (2000). *Totalitarian and authoritarian regimes*. Colorado: Lynne Rienner.
- Mauzy, D. K., & Milne, R. S. (2002). *Singapore politics under the people's action party*. London: Routledge.
- Mohammed Nasir, K., & Turner, B. S. (2012). Governing as gardening: reflections on soft authoritarianism in Singapore. *Citizenship Studies*, 17(3–4), 339–352.
<https://doi.org/10.1080/13621025.2012.707005>
- Ng, I. (1999). *Have NMPs earned their parliamentary spurs?* (microfilm). Retrieved December 20, 2024, from <https://eresources.nlb.gov.sg/newspapers/digitised/page/stoverseas19990814-1.1.14>
- Ng, H. Y. (2018). Decentralised institutions and electoral authoritarianism: The case of town councils in Singapore, *Asian Studies Review*, 42(3), 459–478.
<https://doi.org/10.1080/10357823.2018.1479729>
- Ortmann, S. (2012). Policy advocacy in a competitive authoritarian regime: the growth of civil society and agenda setting in Singapore. *Administration & Society*, 44(6), 13–25.
<https://doi.org/10.1177/0095399712460080>
- Ooi, C. (2010). Political pragmatism and the creative economy: Singapore as a city for the arts. *International Journal of Cultural Policy*, 16(4), 403–417. <https://doi.org/10.1080/10286630903118071>
- Piano, A., & Puddington, A. (2004). *Freedom in the world 2004: the annual survey of political rights & civil liberties*. Retrieved January 5, 2025, from https://freedomhouse.org/sites/default/files/2020-02/Freedom_in_the_World_2004_complete_book.pdf
- Rodan, G. (2004). *Transparency and authoritarian rule in Southeast Asia: Singapore and Malaysia*. London: Routledge Curzon
- Rodan, G. (2009). *Goh's Consensus Politics of Authoritarian Rule*. In B. Welsh, J. Chin, A. Mahizhnan, & T. Tarn How (Eds.), *Impressions of the Goh Chok Tong Years in Singapore*. NUS Press.
- Roy, D. (1994). Singapore, China, and the “Soft Authoritarian” Challenge. *Asian Survey*, 34(3), 231–242. <https://doi.org/10.2307/2644982>
- Seow, F. (1990). The tyranny of the majority. *Index on Censorship*, 19(3), 3–8.
<https://doi.org/10.1080/03064229008534802>

- Shirey, C. L. (1992). Diminution of the freedom of the press in Singapore under the regime of former Prime Minister Lee Kuan Yew. *Journal of Third World Studies*, 9(2), 143–153.
Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/45197256>
- Sim, S. F. (2001). Asian values, authoritarianism and capitalism in Singapore, Javnost – The Public: *Journal of the European Institute for Communication and Culture*, 8(2), 45–66,
<https://doi.org/10.1080/13183222.2001.11008771>
- Singh, B. (2017). *Understanding Singapore politics*. New Jersey: World Scientific.
- Tan, E. K. B. (2005). Multiracialism engineered: the limits of electoral and spatial integration in Singapore. *Ethnopolitics*, 4(4), 413–428. <https://doi.org/10.1080/17449050500348659>
- Tan, C. (2012). 'Our Shared Values' in Singapore: a confucian perspective. *Educational Theory*, 62(4), 449–463. <http://dx.doi.org/10.1111/j.1741-5446.2012.00456.x>
- Tan, N. (2013). Manipulating electoral laws in Singapore, *Electoral Studies*, 32(4), 632–643.
<https://doi.org/10.1016/j.electstud.2013.07.014>
- Thompson, M. R. (2019). Singapore and the lineages of authoritarian modernity in East Asia. In L. Z. Rahim, & M. D. Barr (Eds.), *The limits of authoritarian governance in Singapore's developmental state* (pp. 29–48). Palgrave Macmillan. https://doi.org/10.1007/978-981-13-1556-5_2
- Vasil, R. (2000). *Governing Singapore democracy and national development*. London: Routledge.
<https://doi.org/10.4324/9781003136835>
- Welsh, B., Chin, J., Mahizhnan, A., & How, T. T. (2009). *Impressions of the Goh Chok Tong years in Singapore*. Singapore: NUS Press and Institute of Policy Studies